

НАРОДЕНЪ ТЕАТЪРЪ
————— С К О П И Е —————

БАЩИ
И
СИНОВЕ

Драма въ 5 действия отъ
ВЛАДИМИРЪ ПОЛЯНОВЪ

Т Р Е Т И С Е З О Н Ъ

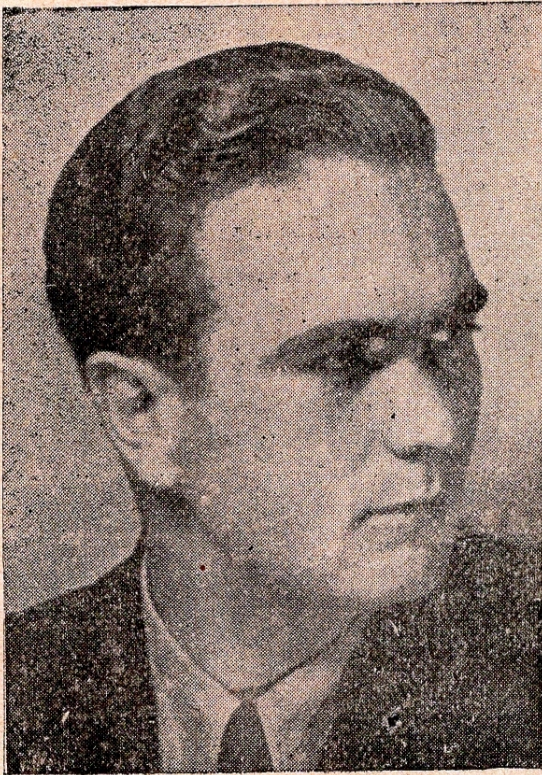
1943—1944

ВЛАДИМИРЪ ПОЛЯНОВЪ

Авторътъ на драмата „Бащи и синове“, писателятъ Владимиръ Поляновъ, е роденъ въ Русе презъ 1899 година. Дейността си на белетристъ започва съ разкази, за да мине по-късно къмъ широкитѣ рамки на романа. Авторъ е на следнитѣ сборници съ разкази: „Смъртъ“, „Комедия на куклитѣ“, „Момичето и тримата“, „Рицари“, „Крадецътъ“, „Звезди въ прозореца“; на романитѣ: „Викъ“, „Слънцето угаснало“, „Чернитѣ не ставатъ бѣли“, „Гладниятъ вълкъ“ и „Князь безъ корона“.

Като драматически авторъ, Владимиръ Поляновъ е известенъ съ драмитѣ си „Бащи и синове“ и „Ероика“, както и съ комедията си „Дветѣ страни на медала“. Следъ завършване на режисьорски курсъ и драматургия въ Полша, той се посвещава на театрално дѣло. Отъ три години Владимиръ Поляновъ е директоръ на Софийския народенъ театъръ, кждето направи и нѣколко постановки на наши и чужди пиеси.

Режисьорътъ

Стефанъ

Сърчаджиевъ

СЪДЪРЖАНИЕ

Нѣколко вѣоржжени мжже, загърнати въ ямурлуци, влизатъ въ ханчето на Христо ханджията. Едни отъ тѣхъ сж съ забулени лица, а други съ изкуствени бради. Въпрѣки това, тѣ не могатъ да изличатъ отъ очитѣ си издайното пламъче на борцитѣ за народанъ свобода, нито да смеччатъ въ гласа си твърдото решение да умратъ за великата идея. Единъ заповѣднически гласъ властно се налага надъ случайнитѣ и нарочни посетители въ ханчето:

— Никой да не е мръдналъ!

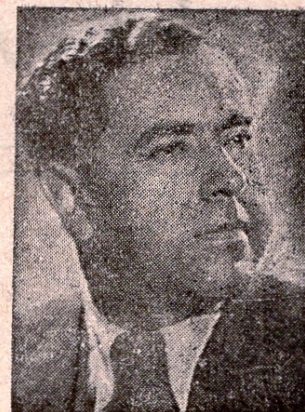
Всички оставатъ приковани по мѣстата си. Освенъ ханджията останалитѣ посетители сж посветени въ дѣлото. Нѣкои дори гласно изразяватъ своята привързанссть къмъ него. Но предпазливостъта въ подобни случаи никога не е излишна. Водачътъ на групата, учителътъ Цанко, бързо дава своитѣ разпореждания. Той разпредѣля, групата

Никола Поповъ

Стефанъ Кортенски

Енчо Тагаровъ

вѣоржжени лица по начинъ, който ще позволи лесно и безъ жертви да бждатъ освободени тѣхнитѣ задържани отъ властѣта другари. А тѣ скоро ще минатъ, оковани и конвоирани отъ заптиета.

Единъ отъ заставата долага на Цанко, че непознатъ младъ мжжъ иде къмъ ханчето. Следъ малко се чува гласъ отвънъ. Въвеждатъ непознатия пѣтникъ при Цанко. Започва разпитгътъ, но въ това време пропукватъ пушки. Втурва се заптие, което поваля воеводата и вдига ятагана си да го съсѣче. Но непознатиятъ пѣтникъ се хвърля върху заптието, отнема му ятагана и го изблѣсква навънъ.

Цанко е учуденъ отъ проявения героизмъ на неизвестния пѣтникъ. Той искрено му благодари за спасяването и накрая познава въ неговото лице Радославъ, чорбаджи Геновия синъ. Но време за излишни приказки нѣма. Радославъ успѣва само да научи, че и неговиятъ баща е влѣзълъ въ мѣстния революционенъ комитетъ. Радостъта му е голѣма. Той, който е напустналъ учението си въ чужбина и се връща при своя народъ, за да вземе участие въ дѣлото на освобождението, при тая вестъ възклива:

— Та ние сме свободенъ народъ, щомъ и бацитѣ сж ни подалржце!

Малката чета е завършила съ успѣхъ дѣлото си. Другаритѣ сж освободени, нѣколко заптиета сж убити, а мъртвиятъ другаръ ще трѣбва да бжде изнесенъ на ржце въ планината, за да не остане диря отъ

НАРОДЕНЪ ТЕАТЪРЪ
СКОПИЕ

ПРЕДСТАВЯ

БАЩИ И СИНОВЕ

ДРАМА ВЪ 5 ДЕЙСТВИЯ ОТЪ
ВЛАДИМИРЪ ПОЛЯНОВЪ

ЛИЦА:

Чорбаджи Гено Никола Поповъ
Геновица Милка Ерато
Радославъ Димитъръ Кюстаровъ
Гроздю Енчо Тагаровъ
Цанко Стефанъ Кортенски
Гроза Веселима Куртева
Свещеникъ Тодоръ Николовъ
Дѣдо Колю Любенъ Калиновъ

Вълко Стефанъ Петровъ
Христо Иванъ Бакаловъ
Цвѣтко Димитъръ Енгъзовъ
Рашко Никола Кожухаровъ
Иванъ Дако Даковски
Генчо Крумъ Стояновъ
Асенъ Иванъ Ионовъ
Никифоръ Димитъръ Абаджиевъ

Режисьоръ: СТЕФАНЪ СЪРЧАДЖИЕВЪ

Художникъ: АСЕНЪ ПОПОВЪ

Тодоръ Николовъ

Милка Ерато

Любенъ Калиновъ

смѣлото нападение. При раздѣлата, Цанко обещава на Радославъ, че следната вечеръ ще се видятъ отново.

Въ дома на чорбаджи Гено цари радостна тревога. Гроза, се страта на Радославъ, е особено щастлива съ завръщането на брата ѝ Между другото тя се радва и на това, че Радославъ сигурно ще вземе нейната страна по въпроса за женитбата ѝ съ Цвѣтко, за която особено много настоява чорбаджи Гено.

Чорбаджи Гено е заловилъ малкия си синъ Иванъ въ момента когато лѣе куршуми. Той изрича думи на укоръ и негодувание срещу, ония, които учатъ младитѣ на бунтъ срещу работодателя. За него тѣ сж луди глави, които подсторватъ другитѣ да се вдигнатъ съ оржие въ ржка, а когато пропука първата пушка, ще оставятъ народа самъ и ще поематъ балкана или ще прецапатъ Дунава. . .

Идва слугата Гроздю и съобщава, че властта е издала заповѣдъ никой да не напуща дома си. Чорбаджи Гено го изпраща да разбере на какво се дължи всичко това.

Радославъ влиза усмихнатъ и малко бледенъ. Той сподѣля съ родителитѣ си видѣното въ чужбина. Но него го опиянява родния въздухъ и мисълта, че е отново всрѣдъ своя народъ. Идва Гроздю и съобщава, че работоделитѣ сж побѣснѣли отъ освобождаването на тримата комитетски хора. Докато чорбаджи Гено се бунтува срещу авторитѣ на нападанието, Радославъ многозначително се усмихва. По

Иванъ Бакаловъ

Асенъ Поповъ

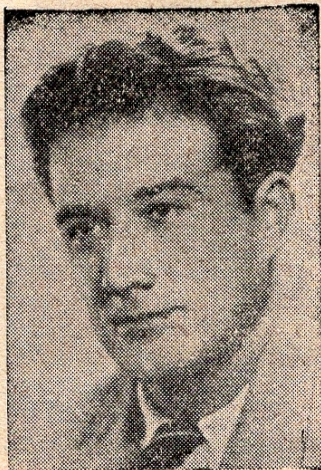
Димитъръ Кьостаровъ

тоя поводъ Иванъ отново изказва възхищение отъ народнитѣ борци, за ужасъ на баща си.

Идва Цвѣтко, за когото всички въ града знаятъ, че е шпионинъ на властѣта и се отдѣля на разговоръ съ чорбаджи Гено. Гроздю повѣрително съобщава на Радославъ да отиде вечерѣта въ кжщата на попа. Тамъ ще бжде и баща му. Следъ като Цвѣтко си отива, Радославъ радостно съобщава на баща си, че довечера ще се видятъ „тамъ“ Чорбаджи Гено е неприятно изненаданъ отъ това съобщение.

Мѣстниятъ революционенъ комитетъ, подъ председателството на Цанко, е започналъ заседанието си въ кжщата на попа. Учителѣтъ изказва мжката си отъ това, че чорбаджи Гено е обещалъ дъщеря си Гроза на Цвѣтко, въпрѣки, че двамата сж се клели въ обичъ и вѣрность. Въ това време идва Радославъ, който изповѣдва на комитета, че е готовъ да му служи. Преди това той е билъ въ Панагюрище и носи писмо отъ тамошния комитетъ до учителя Цанко. Идва и чорбаджи Гено, който се изненадва отъ присжтствието на сина си и му заповѣдва да си отиде въ кжщи. На тсва се възпротивява Радославъ и останалитѣ членове отъ комитета. Чорбаджи Гено изказва недоволството си отъ освобождаването на комитетскитѣ хора, което е станало безъ негово съгласие. Но когато му обясняватъ, че и Радославъ е участвувалъ въ нападението, той се примирява привидно.

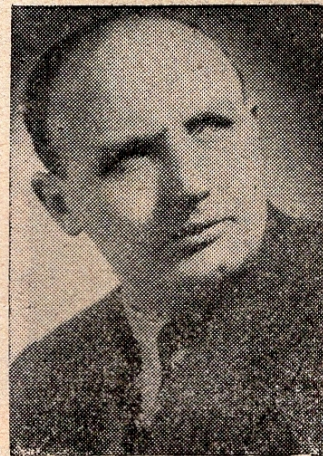
Следъ като се изпълва церемонията около приемането на Радославъ за членъ на комитета, минава се къмъ дневния редъ на заседа-

Стефанъ Петровъ

Весилина Куртева

Никола Кожухаровъ

нието. Свещеникътъ изказва съмнението си, че между тѣхъ има шпионско око, което докладва всичко на властта. Докато нѣкои подозиратъ въ това Цвѣтко, други смѣтатъ, че шпионинътъ е вътрешенъ човѣкъ. Накрая комитетътъ решава да се тегли жребие между членоветъ му и тоя, който извади белязаното листче, върху него ще падне грижата да открие и убие на публично мѣсто шпионина. Жребиятъ се пада на Радославъ. Това подействува страшно зле върху чорбаджи Гено, който едва ли не припада. За всички е вече известно кой е шпионинътъ.

Цѣла нощъ Радославъ не мигва. На заранята той повежда разговоръ съ сестра си Грозда, която съ погнуса отхвърля решението на баща си да я омжи за Цвѣтко. Девојката довѣрва на брата си за любовта си съ Цанко. Той е въ възторгъ отъ избора ѝ. Въ моментъ на изповѣдь Радославъ разкрива предъ сестра си защо се е върналъ отъ чужбина и че е готовъ да се пожертвува за свободата на народа си. Когато си излиза, при Грозда идва слугата и ѝ довѣрва, че следъ малко ще дойде Цанко. Когато той идва, двамата се заклеватъ отново въ обичъ и вѣрность. Грозда обещава на Цанко, че ще изпълни клетвата — „сватба подъ бойни знамена и гърмежа на пушкитѣ — въ черната земя, или въ свсбодна България“.

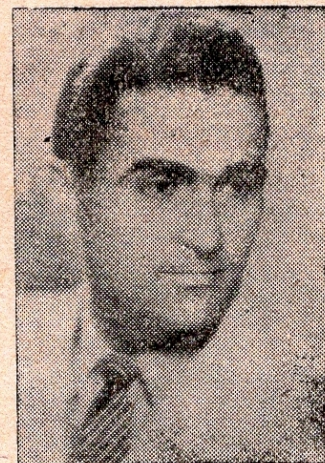
Когато идва Радославъ, Гроздю му довѣрва, че чорбаджи Гено и Цвѣтко сж се отдѣлили въ една отъ стаитѣ и си говорятъ тайно. Слу-

Димитъръ Енѣозовъ

Дако Даковски

Крумъ Стояновъ

гата разкрива на сина, че баща му е шпионина и, за да се увѣри, го кара да отиде горе и подслуша разговора имъ. Радославъ не вѣрва, но Гроздю му напомня за клетвата.

Чорбаджи Гено и Цвѣтко сж сами. Първиятъ разкрива кои сж членоветѣ на комитета и настоява тѣ да бждатъ веднага арестувани. Въ това време Радославъ, който е подслушвалъ разговора, застава предъ тѣхъ съ револверъ въ ржка. Цвѣтко успѣва подло да избѣга. Бащата и синътъ оставатъ сами, единъ срещу другъ. Въ избухналата разпра чорбаджи Гено се мжчи да обясни на сина си, че всичко това той прави, за да спаси децата си и че не одобрява тоя начинъ на борба, като противопоставя на методитѣ на революцията мирния пжтъ на духовното строителство, изразено въ черкви и училища.

Раздвоенъ между повелята на революционния уставъ и чувството на синовна обичъ, Радославъ, вмѣсто да убие баща си, се самозастрелва. Преди да умре, той изрича слова на укоръ срещу робскитѣ души на старитѣ, които не разбиратъ идеализма и саможертвата на младитѣ.

Потресенъ отъ случая съ сина си, чорбаджи Гено съ ужасъ вижда какъ Грозда избѣгва да търси Цанко. Накрая той се сепва и чувствува, че стореното престжпление трѣбва да бжде изличено. И той, като членъ на революционния комитетъ, единственъ още свободенъ, дава решителната заповѣдь да забиятъ камбанитѣ на бунта и въстанието...

